

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 782/2017
12.07.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Вујовић, адвокат из ..., против тужене Регионалне развојне Агенције "ББ" из ..., чији је пуномоћник Драган Живковић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 360/16 од 31.05.2016. године, у седници већа одржаној 12.07.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 360/16 од 31.05.2016. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 206/15 од 12.11.2015. године, ставом првим изреке, утврђено је да је апсолутно ништаво решење о отказу уговора о раду тужене бр. ... од 31.07.2012. године и да не производи правно дејство према тужиљи. Ставом другим изреке, одређено је да ће се о преосталом делу тужбеног захтева и трошковима поступка одлучити коначном одлуком.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 360/16 од 31.05.2016. године, преиначена је делимична првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је апсолутно ништаво решење о отказу уговора о раду тужене бр. ... од 31.07.2012. године, те да исто не производи правно дејство према тужиљи.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), у вези са чланом 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени

гласник РС" бр. 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је Одлуком Скупштине оснивача тужене на седници одржаној 08.12.2011. године именована за заменика директора тужене на одређено време – до марта месеца 2013. године. Директорка тужене је 23.12.2011. године на основу овлашћења Скупштине, у име друштва, закључила уговор о раду са тужиљом ради обављања послова заменика директора на одређено време. Тужила је 30.07.2012. године дала писани отказ на пословима заменика директора који је заведен код тужене под бр. ..., наводећи да због неприлагођавања условима рада не може да остане на пословима заменика директора тужене. Тужена је 31.07.2012. године донела решење о отказу уговора о раду тужилји бр. ..., у којем је наведено да радни однос запосленој престаје са 31.07.2012. године. Дана 02.08.2012. године под бр. ... заведен је захтев тужиле упућен председнику оснивача тужене да повлачи свој отказ, наводећи да је одлуку донела исхитрено. На седници одржаној 05.12.2012. године Скупштина тужене је донела одлуку којом је потврђено решење директора о отказу уговора о раду бр. ... од 31.07.2012. године и наложено је брисање тужиле, као заменика директора, из Агенције за привредне регистре. Тужилји је покушано да се уручи решење о отказу уговора о раду 02.08.2012. године приликом састанка код тужене (што је тужила одбила) и путем доставе, а тужени није сачинио службену белешку о истицању решења на огласну таблу тако да се није могао утврдити датум истицања решења, а тужила га је на огласној табли видела 03.08.2012. године. Решење о отказу уговора о раду потписала је директорка тужене која се у том тренутку налазила на породилском одсуству и није имала посебно овлашћење Скупштине за потписивање наведеног решења.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је апсолутно ништаво решење о отказу уговора о раду туженог, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које као правилне прихвата и овај суд.

Према одредби члана 178. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...54/09), запослени има право да послодавцу откаже уговор о раду.

Наиме, изјава о престанку радног односа је једнострана изјава воље која производи правно дејство од дана достављања послодавцу. Код утврђеног да је тужила писаном изјавом отказала уговор о раду то је тужилји, моментом достављања отказног акта туженој као послодавцу, престао радни однос по самом закону, а накнадно повлачење дате изјаве не може произвести правно дејство без пристанка послодавца. Стога, само решење о отказу уговора о раду на основу писменог отказа запосленог је декларативног, а не конститутивног карактера, из којих разлога, супротно наводима ревизије тужиле којима се указује на погрешну примену материјалног права, решење којим јој је отказан уговор о раду не

представља правни основ за престанак радног односа, јер је тим решењем само констатован престанак радног односа њеном вољом, као запосленог лица. Осим тога, тужила током поступка није доказала да је њена изјава о отказу изнуђена принудом, односно да је дата у заблуди или услед преваре, из којих разлога је, и по оцени Врховног касационог суда, резултат слободне и самостално изражене воље, а евентуална исхитреност одлуке не може представљати извињавајући разлог за дату изјаву о отказу која представља основ престанка радног односа. Супротно наводима ревизије, тужила није била директор тужене (кога сагласно члану 27. Статута друштва именује и разрешава Скупштина друштва) већ је закљученим уговором о раду засновала радни однос ради обављања послова заменика директора из којих разлога је директор друштва (који сагласно члану 38. Статута одлучује о заснивању радног односа и појединачним правима запослених лица) који је са тужиљом закључио уговор о раду био овлашћен за доношење одлуке о престанку њеног радног односа, а које овлашћење директора у правном лицу управо произилази из одредбе члана 192. Закона о раду.

Како се ни осталим наводима ревизије тужиље не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, то је Врховни касациони суд на основу одредбе члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, јер се на тај начин не би постигло ново тумачење права.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић